

Ystävydestä

SEPPO NISKANEN

William S. Sadler totesi jo vuonna 1929 kirjassaan *The Mind At Mischief*: ”Ystävyys on ihmisen vakaumuksista ensimmäinen ja perustavanlaatuisin.” Ystävyysdenkaipuu kuuluu ihmiseen luontaisena ominaisuutena ja kokemus ystävydestä on varmaankin yksi peruskokemus, jota kukaan ei voi välttää. Kuten kaikki täällä ajallisuudessa, niin myös ystävyys opitaan kokemisen kautta, ja vaikka kuinka pyrimme kohti täydellisyyttä, niin huomaamme, että aina on uutta opittavaa ja parannettavaa ja että muilla ihmisillä saattaakin olla erilainen käsitys kuin meillä — ystävydestäkin.

”Ihminen menee etsimään ystävää, vaikka juuri se ystävä elää hänen omassa sydämessään.” [45:2]. *URANTIA-kirja* laajentaa käsityksiämme myös ystävydestä. Eivät pelkästään ihmiset ole keskenään ystäviä, vaan myös ajatuksensuuntaajamme on ystävämme. Ystävyys ei näin ollen ole vain tasavertaisten kumppaneiden välinen suhde, vaan jopa Jumalan osasen ja ihmisen välille voi kehittyä ystävyys. Korkea henkiolentokin voi olla ystävämme, kuten paikallisuniversumimme hallitsija Mikael: ... *Universumin Hallitsija oli hänen maailmoissaan eläville vähäpätöisimmillekin luodun ähyllisyyden edustajille myös ystävä ja myötätuntoinen auttaja.* [1316:1]. Tästä voimme päätellä, että ystävyys voi olla tavallaan yksipuolista; kehittyneempi osapuoli voi olla ystävä vähemmän kehittyneelle, joka ei välttämättä huomaakaan ystäväänsä — ainakaan vielä.

Hänen Urantialla eläessään Mikaelimme eli Jeesuksen ystävyys ilmeni yhdenmukaisena ja muuttumattomana ihmisten huomioon ottamisena. Hän kohteli samanlaisesti kaikkia, sekä miehiä, naisia että lapsia. *Mikään ei koskaan näyttänyt olevan Jeesukselle yhtä tärkeä kuin se yksittäinen ihminen, joka sattui olemaan hänen välittömässä läheisyydessään.* [1545:10]. Jeesus ei siis valinnut ystäviään, hän halusi ja haluaa olla kaikkien ystävä. Kuinka usein meille käykään niin, että yritämme valita ystävämme, ne joiden kanssa haluamme seurustella, milloin ulkonäön, milloin koulutuksen, milloin yhteiskunnallisen aseman, taustan tai varallisuuden mukaan. Tällöin petymme varmasti jossakin vaiheessa, ja suuri joukko potentiaalisia hyviä ystäviä ja erinomaisia kokemuksia jää saavuttamatta. Jokainen ihminen on ainutlaatuinen persoonallisuus ja jokaisella on meille jotain ainutlaatuista annettavaa, samoin kuin meillä on ainutlaatuista annettavaa jokaiselle ihmiselle.

Toisten huomioonottaminen on tärkeä osa ystävyyttä. Epäitsekkyys ja palvelu ovat oikean

ystävyyden tunnusmerkkejä, samoin spontaanisuus. Emme voi tehdä itsellemme tai muille ystävyiden kriteerejä, joiden mukaan toimimme ja odotamme muidenkin toimivan. Ystävyyttä on osoitettava aina kun on tilaisuus. Jeesus korosti, että rakkaus on maailmassa suurenmoisin keskinäissuhde. Palvelun oppimisen kannalta ystävät ovat erittäin tärkeitä. Ystävänpalvelus on helppompaa tehdä kuin palvelus jollekin ventovieraalle ja meistä epämiellyttävälle ihmiselle.

Älä hylkää vanhaa ystävää, sillä uusi ei ole häneen verrattavissa. Uusi ystävä on niin kuin uusi viini: jos se vanhenee, sinä juot sitä ilo sydämessäsi. [1656:1]

Vanha ystävä voi tuntua joskus arkiseltakin, ja ainaisessa uutuudenetsinnässämme meidän tulee muistaa, ettemme hylkää vanhoja ihmissuhteita. Mikään ei evoluutiossa ole staattista, kaikki kehittyy joko hyvään tai huonoon suuntaan. Ystävyyskin voi kariutua, mutta helposti ei pidä antaa periksi. Joskus meidät voidaan hylätäkin, niin kuin kävi jopa Jeesukselle: *Jeesus ei hylännyt maista perhettänsä tehdäkseen Isänsä työtä, vaan hänen perheensä hylkäsi hänet.* [1722:5]. Mikäli tuntee itsensä joskus hylätyksi ja yksinäiseksi, niin silloin on hyvä muistaa, että Ajatuksensuuntaajamme lisäksi meillä on toinenkin ymmärtäväinen ystävä: *On iäti totta, että kaikilla, jotka ajattelevat olevansa väärinymmärrettyjä tai jotka luulevat, ettei heitä arvosteta, on Jeesuksessa myötätuntoinen ystävä ja ymmärtäväinen neuvonantaja.* [1722:5]

Vaikeudet, murhe ja pettymys ovat vaikeampia kestettäviä, silloin kun koemme ne yksin. Samoin monet ilon hetket ovat moninkertaisesti antoisampia, jos ne voi jakaa ystävän kanssa. *”Antuaita ovat murbeelliset” — jos lähellä on ystävä, joka lohduttaa.* [1776:3]. Ystävien lukumäärä ei niinkään ole tärkeä kuin se, että on edes yksi ystävä, joka voi lohduttaa ja jota me voimme tarvittaessa lohduttaa. Mutta samoin kuin ystävä on tärkeä murheen hetkellä, on niin myös myönteisten kokemusten kohdalla. Ystävän kanssa jakamamme ilo on ainakin kaksinkertainen ilo. Ystävät tuovat meistä esille uusia puolia, yhteiset kokemukset kasvattavat ystävyttä.

Emme voi vielä tässä kehityksen vaiheessa toivoakaan yltävämme ystävydessä Jeesuksen tasolle. Häntä onkin pidettävä enemmän ihanteena. Hän osoitti ja osoittaa meille ystävyiden ihanteen, jota voimme kukin omalla tavallamme ja omin kokemuksin yrittää lähestyä. On tärkeää, että muistamme, että kysymyksessä on ihanne, jottemme vain ala normittaa omaa ja muitten ystävyttä. Varsinkin muitten ystävyiden ja muun

käyttäytymisen normitus on vaarallista ja epäoikeudenmukaista. Omaa käytöstämme sen sijaan voimme aina silloin tällöin peilata Jeesuksen esikuvaan:

Kaikki se, mitä hän on elämänsä aikana ollut yhdessä kanssamme, on esimerkki ihmisten välisen ystävyyden ihanteesta. Ei ole mitenkään mahdollista, että joku muu kuin jumalallinen olento kykenisi olemaan sellainen ihmisystävä. Emme ole koskaan tunteneet toista henkilöä, joka olisi ollut lähellekään yhtä vilpittömän epäitsekäs. Hän on jopa syntisten ystävä; hän rohkenee rakastaa vihamihiään. Meitä kohtaan hän on sangen lojaali. Vaikka hän empimättä meitä nuhteleeikin, kaikille on silti selvää, että hän totisesti rakastaa meitä. Mitä paremmin sinä hänet tunnet, sitä enemmän olet häntä rakastava. Hänen horjumaton kiintymyksensä lumooa sinut. Kaikki nämä vuodet, joiden aikana emme ole kyenneet ymmärtämään hänen läbetystehtävänsä, hän on ollut uskollinen ystävä. Turvautumatta imarteluun hän kohtelee meitä kaikkia yhtä ystävällisesti. Hänen kiintymyksensä ja myötätuntoisuutensa on muuttumatonta. Hän on jakanut elämänsä ja kaiken muun kanssamme. Olemme onnellinen yhteisö; meille on kaikki yhteistä. Emme usko, että joku, joka on pelkästään ihminen, voisi elää näin nuhteetonta elämää näin koettelevissa olosuhteissa. [1785:3]

Ystävyys kasvaa — niin kuin kaikki evoluutiossa. Evoluution yhden osan kasvu hyödyttää toisen osan kasvua, kuten uskonto ja ystävyys hyödyttävät toisiaan. Samalla tavoin liika yhden osa-alueen korostus voi haitata ja vääristää toisen osa-alueen kasvua. Olemme kokonaisuuksia: Ih-

misten välinen ystävyys ja jumalallinen uskonto hyödyttävät toisiaan, ja ne ovat tavattoman valaisevia, jos kummankin suhteen tapahtuva kasvu on yhtäläistä ja so-pusointuista. [1089:9].

Ystävyuden tärkeä puoli on lojaalisuus. URANTLA-kirja korostaa monessa kohden lojaalisuuden tärkeyttä alkaen vanhempien lojaalisuudesta lapsiaan kohtaan. Lojaalisuus panee meidät tekemään ja antamaan. Lojaalisuus on ensi askel persoonallisuuden kehittymisessä: *Persoonallisuusasteikkoa ylöspäin kavutessasi opit ensin olemaan lojaali, sitten rakastamaan, sitten opit olemaan sitä, mikä poika on, ja sen jälkeen voit olla vapaa... [435:4]*

Ystävyys arvostetaan hyvin korkealle, jopa veljeyden yläpuolelle:

Pidä mielessäsi, että se, mitä Jeesus vaatii, on lojaalisuutta, ei uhria. Jos kokee ubranneensa jotakin, se on merkki siitä, että mukana ei ollut täydestä sydäimestä lähtevää rakkautta, joka olisi tehnyt tällaisesta rakastavasta palveluksesta ylimmän ilon. Jos tajuat jonkin asian velvollisuudeksi, se on merkki siitä, että suhtaudut asiaan palvelijamaisesti, ja niin et tavoita sitä valtavaa elämystä, jonka saisit, jos tekisit palveluksesi ystävänä ja ystävälle. Ystävyuden yllyke ylittää kaikki vakuuttuneisuudet siitä, että jokin asia on velvollisuus, eikä ystävän ystävälle tekemää palvelusta voi koskaan kutsua ubraukseksi. Mestari on opettanut apostoleille, että he ovat Jumalan poikia. Hän on kutsunut heitä veljiksi, ja nyt hän ennen lähtöään kutsuu heitä ystävikseen. [1945:3]